

*Tweede
kans*

Roman

SIMONE FOEKENS

Simone Foekens

Tweede kans

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Roos-Marijn geniet van de beweging. Heen. En weer. Heen. En weer. Haar arm ligt beschermend om de kleine Jente heen die ontspannen tegen haar aanleunt.

Met een vingertje in haar mond neemt Jente met haar helderblauwe oogjes alles stilletjes en opmerkzaam in zich op, zoals ze daarstraks die ene pluizenbol in het veld paardenbloemen vond.

Straks, als de kinderen naar bed zijn, neemt Roos-Marijn zich voor, zal ze de foto's bekijken die ze genomen heeft toen Jente vol overgave de pluisjes naar de zon blies.

Hoe anders is Noud, haar zoon van vijf. Hij is nooit stil. Altijd klinkt zijn stemmetje. Met een glimlach luistert ze naar zijn tevreden voor zich uit zingen.

Te midden van allerlei nietszeggende klanken duiken steeds de woorden 'happy crappy' op. Pharrell Williams, de zanger van het liedje *Happy*, moest eens weten hoe Noud de woorden verbastert, bedenkt ze met een glimlach. Betekent *crappy* in het Engels niet zoveel als, om het netjes te zeggen, waardeloos? Zelf weet ze de tekst ook niet zo precies, als ze het zich goed herinnert gaat het over meeklappen als je blij bent. *Happy clap along*, zoiets... Ze lacht hardop. Dat is toch wel wat anders dan 'happy crappy'.

Noud stopt met zingen als het gelach van zijn moeder hem uit zijn wereldje haalt. 'Wedstrijdje, mam! Wie het hoogst kan!' Hij schopt zijn beentjes hoog op.

Roos-Marijn glimlacht. Natuurlijk zal ze Noud laten winnen, al was het maar voor zijn eigen veiligheid.

'Hoger, mama,' roept Noud. 'Hoger.'

Gehoorzaam maakt Roos-Marijn meer vaart. De zoele voorjaarswind suist langs haar oren en laat haar lange, donkerblonde haar achter haar aan zwieren.

'Ik kan niet hoger, Noud,' zegt ze.

'Ik heb gewonnen!' roept hij triomfantelijk.

'Ja, jij hebt gewonnen.' Roos-Marijn legt zoveel bewondering in haar stem dat Noud nog meer begint te stralen.

'Kijk!' zegt Jente.

Roos-Marijn volgt het uitgestoken vingertje met haar ogen. ‘Hé, dat heb je goed gezien, Jente, dat is een roodborstje.’

Het beestje hipt op en neer. Van een laaghangende tak op de grond en weer terug tot er een paar kinderen aan komen rennen en het wegvliegt.

‘Nog een keer van de glijbaan,’ bedelt Noud, zoals altijd als ze aangekondigd heeft dat het tijd is om naar huis te gaan.

‘Gijbaan,’ zegt ook Jente nadrukkelijk.

Zoals altijd mogen ze nog één keer van de glijbaan. Met Jente in de buggy lopen ze daarna terug naar de kleine eengezinswoning waar Roos-Marijn al ruim een jaar met haar kinderen woont. Ze heeft ermee geboft dat ze zo snel een huis kreeg toegewezen, al weet ze ook dat ze hier geen jaren kan blijven wonen. De huizen in dit gedeelte van de wijk gaan op niet al te lange termijn tegen de vlakke, zo is het plan van de gemeente, om plaats te maken voor modernere woningen. Het gros van de mensen dat er woont, is flink op leeftijd en juist deze mensen wonen er vaak al heel lang. Ze zijn vergroeid met deze buurt en verknocht aan hun huizen. Als er een woning leegkomt, meestal door overlijden, komt er meestal een recent gescheiden man of vrouw in. Een enkele keer een jongere die goedkoop op zichzelf wil wonen en het geen probleem vindt dat het oude huizen zijn, waar niet meer dan het noodzakelijkste aan opgeknapt wordt en die binnen een paar jaar tegen de vlakke gaan.

Ze staat nu ingeschreven bij alle woningbouwcorporaties in de omgeving om punten te verzamelen. Ook is hun toegezegd dat ze waar nodig hulp krijgen bij het zoeken naar een nieuw huis. Dat is allemaal van later zorg, had ze gedacht. Ze had maar één wens gehad: zo snel mogelijk een eigen plekje.

Ze duwt de buggy het voortuintje in, waar enkele plantenbakken fleur geven aan de saaie grijsheid van de smalle met stoeptegels betegelde voortuin. Ze vist de huissleutels uit het zijvakje van de cameratas die schuin over haar schouder hangt en rijdt de buggy behendig de smalle gang in.

Vertederd kijkt Roos-Marijn een paar uur later naar de foto op haar computerscherm. De bolle wangetjes, de getuite lipjes, de

verheerlijkte blik in Jentes ogen en de wegvliegende pluïsjes zijn nog mooier en scherper vastgelegd dan ze had gedacht. Ook het filmpje van Noud op de glijbaan is goed gelukt. Ze besluit beide op Facebook te posten. Haar vriendin Irene had haar gewaarschuwd voorzichtig te zijn met het posten van kinderfoto's en -filmpjes op internet. Daar konden kwaadwillende mensen allerlei rare dingen mee doen, zei ze. En dat gelooft Roos-Marijn best, maar met een paar voorzorgsmaatregelen zal het allemaal niet zo'n vaart lopen, denkt ze. Ten eerste kent ze al haar Facebookvrienden ook in het echt. Ten tweede kunnen alleen die vrienden haar berichten bekijken omdat ze haar account heeft afgeschermd voor vreemden, en ten derde plaatst ze voor alle zekerheid geen foto's van haar kinderen waarop ze niets of bijna niets aanhebben. Geen zwembad- of andere waterpretfoto's dus.

Ze voert het wachtwoord in voor Facebook en leest de nieuwe berichtjes van haar vrienden. Irene deelt een grappig stripverhaaltje dat ze ergens op internet gevonden heeft, en Mirthe, voorheen een van haar beste vriendinnen, maar nu de vrouw van haar ex-man Joran, heeft promotie gemaakt. Logisch als je man je baas is, denkt Roos-Marijn ongewild wat schamper.

Nog voelt ze de verbijstering die zich van haar meester maakte toen ze een halfuur te vroeg voor de tandarts was en besloot even een kop koffie bij Joran op de zaak te halen. Dat deed ze wel vaker en het was toch vlakbij. Terwijl ze de deur van zijn kantoor opengooide en 'Verrassing' riep, bleek de grootste verrassing voor haarzelf te zijn. De handen van haar man bevonden zich namelijk in het blouseje van zijn secretaresse en haar vriendin Mirthe...

Achteraf begrijpt ze niet dat ze nooit iets vermoed heeft, want de signalen dat Joran een ander had, waren er wel degelijk. Maar ja, dat is achteraf altijd makkelijk zeggen. Ze gaf Joran onverbiddelijk de keus: of hij koos voor Mirthe, of voor haar. Het werd Mirthe. Het gekke was dat ze na de eerste verbijstering, verslagenheid en wanhopige huilbuien langzamerhand toch ook een gevoel van bevrijding ervoer. Het maakte dat Joran en zij in een redelijke verstandhouding uit elkaar gingen en dat ze met

Mirthe in elk geval nog een oppervlakkig praatje over het weer kon blijven maken. De echte vriendschap die er tussen hen was, is natuurlijk wel voorgoed over. Ter wille van de kinderen doen ze alle drie hun best om de verstandhoudingen zo goed mogelijk te laten zijn, wat tot nog toe gelukkig prima werkt. Noud vertelt onbevangen wat hij bij zijn vader en tante Mirthe gedaan heeft, en van Joran heeft ze gehoord dat hij op dezelfde manier over haar praat als hij om het weekend bij zijn vader is. Zodoende zijn ze ook op Facebook vrienden gebleven. Joran heeft gezegd dat hij het fijn vindt dat ze zoveel van de kinderen laat zien op Facebook, zo heeft hij het idee veel meer betrokken te zijn bij hun leventjes en snapt hij de verhalen van de kinderen ook veel beter. Joran en Mirthe doen hun best om datzelfde te doen als de kinderen bij hen zijn, maar zij hebben geen plezier in het fotograferen zelf en schieten dus vooral snelle kiekjes met hun mobiele telefoon, wat natuurlijk ook prima is.

Roos-Marijn geeuwt. Al heeft ze, min of meer, vrede met het feit dat ze er nu grotendeels alleen voor staat met de kinderen en kan ze het goed aan, het valt haar niet altijd mee. Noud staat meestal om zes uur naast haar bed, en de verder zo rustige Jente maakt altijd drama's van het aan- en uitkleden. Douchen en haren kammen doen haar gillen als een mager speenvarken. Het is maar goed dat buurvrouw Co geen klagerig type is, bedenkt ze.

Ze opent het fotobewerkingsprogramma op de computer. Henk, de man van Irene, had haar gevraagd of ze een foto die hij gemaakt had van Irene en hun zoontje Tobias, wilde bewerken zodat hij de foto op canvas kon laten afdrukken voor de verjaardag van Irene.

Weer geeuwt ze. De tranen springen in haar ogen. Nee, ook al is het een bijzonder goed gelukte opname die Henk gemaakt heeft, om de foto nog mooier te maken moet ze helder en scherp zijn. Vooral bij het vlekje op de arm van Irene moet ze heel zorgvuldig te werk gaan om dat onzichtbaar weg te werken. Jammer dat Henk pas bij het terugkijken van de foto's op de computer zag dat er een stofje of zandkorreltje op de lens gezeten heeft. Gelukkig heeft hij het zonder krassen van de lens kunnen ver-

wijderen, en heeft zij er vertrouwen in het vlekje weg te kunnen werken op de foto, maar dat moet ze dan maar in het weekend doen als de kinderen bij Joran zijn.

Morgen is het alweer de laatste dag van de meivakantie. Wat zijn die twee weken omgevlogen. Het is ook steeds mooi voorjaarsweer geweest, zodat ze er elke dag met de kinderen op uit kon. Naar het park en de kinderboerderij, zwemmen, een dagje naar haar ouders, dat soort dingen. Voor morgen heeft ze afgesproken om met haar vriendinnen Irene en Marjon en de kinderen naar de dierentuin te gaan. Ze heeft er zin in!

De zin om naar de dierentuin, of waar dan ook naartoe, te gaan, vergaat Roos-Marijn de volgende ochtend als Noud per se in zijn 'leeuwenpak' naar de dierentuin wil en daar geen spijkerbroek, laat staan schoenen, bij aan wil. 'Dat dragen leeuwen ook niet,' verweert hij zich terwijl hij de capuchon met de leeuwenmanen over zijn hoofd trekt en vervaarlijk 'Boeëeh' brult. Ondanks haar irritatie moet ze op haar lip bijten om niet te lachen. Het kost haar veel overredingskracht om Noud ervan te overtuigen dat hij nog steeds precies op een leeuw lijkt ook al draagt hij een spijkerbroek en sportschoenen.

'Vooruit maar,' geeft hij uiteindelijk genadig toe.

Daarmee is het leed nog niet geleden, want nu moet Jente nog aangekleed worden. Het meisje komt aandragen met haar roze prinsessenjurkje. Voor Roos-Marijn kan besluiten of ze het goedvindt dat Jente het wijduitstaande jurkje naar de dierentuin draagt, roept Noud: 'Jaaaa, leuk! Ik was de leeuw en jij de prinses.' Met een beschermend gebaartje buigt hij zich over naar zijn zusje. 'Ik ga jou redden,' belooft hij met een zware leeuwenstem, waar Jente vreselijk om moet lachen.

Roos-Marijn besluit gezellig mee te lachen en voor de zekerheid wat extra kleren in de auto te leggen voor Noud en Jente. Snel stuurt ze een whatsappje op haar telefoon naar Irene en Marjon om te zeggen dat Noud en Jente verkleed komen. Ze kan zich het tafereel op de parkeerplaats van de dierentuin al voorstellen als haar kinderen verkleed zijn en de andere niet.

Misschien moet ze Jente wel elke dag verkleedkleren aantrek-

ken, bedenkt ze als het meisje zich onverwacht makkelijk laat aankleden. Wat dat betreft mist ze vooral in praktische zaken een maatje met wie ze de dingen samen oppakken kan.

In de auto op weg naar de dierentuin denkt ze daarover na. Het is niet zo dat ze zich niet redt, maar er zijn zo veel momenten waarop het prettig zou zijn om samen te zijn. De een de kinderen in de auto zetten en de ander de bagage erin stouwen, bijvoorbeeld. Of de een kan rijden en de ander een oogje op de kinderen houden. Ze kan natuurlijk Marjons suggestie opvolgen en zich inschrijven op een datingsite, denkt ze grinnikend. Zo heeft Marjon haar man ook ontmoet. Ze kent trouwens wel meer stellen die elkaar zo gevonden hebben en al jaren gelukkig zijn samen.

Ze fronst haar wenkbrauwen terwijl ze afremt omdat de auto's vóór haar ook remmen. Had zelfs buurvrouw Co haar man niet leren kennen door op een contactadvertentie in de krant te reageren? Dat moet ze toch eens navragen.

Als ze bij de dierentuin aankomt, zijn Irene en Marjon er al. Om hen heen spelen Tobias de aap, kleine Carina het lieveheersbeestje en Anna als de gelijknamige prinses uit de Disneyfilm *Frozen*. Marjon heeft een bolderkar in de auto geheesen. 'Daarin kunnen onze spullen plus Jente en Carina als ze moe zijn van het lopen,' verklaart ze terwijl ze het gevaarte uit de kofferbak tilt. 'Nee, Roos, laat de buggy maar in de auto. Je hebt toch wel je fototoestel mee?' ratelt ze in één adem door. 'Please, maak straks ook een paar leuke foto's van mijn schatjes. En ook een groepsfoto. Ze zijn te schattig, zo verkleed.'

'Haal eerst maar adem,' lacht Roos-Marijn. 'Hallo, allemaal! Hebben jullie er zin in?'

Tobias roffelt als een echte aap op zijn borst. 'Dat betekent ja,' vertaalt Irene.

Ze kopen kaartjes en gaan het park binnen. Het wordt een heerlijke en ontspannen dag. Irene en Marjon houden een extra oogje op Jente en Noud, zodat Roos-Marijn naar hartenlust kan fotograferen.

'Fijn,' zegt ze dan ook dankbaar.

'Eigenbelang,' wuift Marjon het bedankje resoluut weg. 'Zit er

al wat leuks van Carina en Anna bij, denk je?’

‘Volgens mij wel,’ zegt Roos-Marijn.

Ze betrapt zichzelf erop dat ze extra let op ‘loslopende’ mannen zonder ring, en dat heeft niets te maken met haar fotografiehobby en scherpe oog voor detail.

Roos-Marijn geeft Jente en Noud een kus en een knuffel. ‘Dag lieverds, tot zondag,’ roept ze vrolijk. Jente en Noud lopen met Mirthe naar de auto. Joran staat nog te dralen. Hij kucht. Dan steekt hij zijn handen in zijn zakken en haalt ze er weer uit.

‘Is er iets?’ vraagt Roos-Marijn verbaasd. Ze heeft de deurenklink al vast om haar vrije weekend, zoals ze het weekend zonder kinderen benoemt, met het sluiten van de deur in te luiden. Ze mist de kinderen als ze bij hun vader zijn, maar het is nu eenmaal niet anders, dus kan ze het het beste positief bekijken, vindt ze.

Joran bestudeert de punten van zijn schoenen. Die houding is haar zo bekend en vertrouwd dat ze zeker weet dat hij iets op zijn lever heeft.

‘Ja, zie je...’ aarzelt Joran.

En ook die woorden zijn zo akelig bekend. Zijn we echt gescheiden, flitst het door haar heen. Ze kent hem nog zo goed. Van zijn neiging om te verwachten dat iedereen naar zijn pijpen danst tot zijn ongemakkelijke houding als hij zijn onzekerheid probeert te verbergen.

Joran haalt diep adem en kucht kort. Nu komt het, weet Roos-Marijn. Joran moet even over een hobbel heen, maar dan kan hij prima zijn woordje doen.

‘Mirthe is zwanger,’ gooit hij eruit. De punten van zijn schoenen blijven het bestuderen waard.

‘O,’ zegt ze. ‘Wat leuk,’ voegt ze er tam aan toe.

Je wist het. Je wist dat dit moment komen ging, hamert het in haar hoofd. Ze trekt haar mond tot een glimlach die er hopelijk natuurlijk uitziet en steekt haar hand uit. ‘Gefeliciteerd,’ zegt ze vormelijk.

Joran grijpt haar hand en laat hem meteen weer los. ‘Dank je,’ zegt hij al even beleefd.

Haar blik glijdt naar de auto waar Mirthe op de passagiersplaats zit te wachten. Ze vermijdt oogcontact.

‘Wanneer?’ vraagt ze.

‘7 november. Ze is nu drie maanden. Wil je...?’ Zijn hand verdwijnt in zijn binnenzak.

... de foto van de echo zien, maakt ze in gedachten de zin af. Ze reageert er niet op en met een ongemakkelijk gebaar laat Joran zijn hand langs zijn zij vallen. Zo onzeker heeft ze hem nog niet vaak gezien. Ze heeft er een heimelijk plezier om. Gemeen van je, geeft ze zichzelf een standje.

‘Ja, zie je... We wilden het de kinderen vandaag ook vertellen,’ zegt Joran.

‘Vind je dat niet een beetje vroeg?’ Ze heeft de woorden nog niet uitgesproken of ze wenst al dat ze ze niet gezegd had. Joran heeft altijd de neiging gehad juist het omgekeerde te doen van wat hem aangeraden wordt. Sinds hij met Mirthe is, openbaart die neiging zich naar haar toe nog veel sterker. Als ze wit wil krijgen, kan ze beter met zwart beginnen.

‘O nee hoor, de hoogste tijd,’ zegt Joran dan ook. ‘Mirthje is zo beroerd ’s ochtends. Voordat Noud zich daar zorgen over gaat maken, moeten we het wel vertellen.’

‘Ach ja, op die manier. Nou, vervelend zeg, voor Mirthe,’ reageert Roos-Marijn. Wat kan ze anders zeggen? Dat ze Noud helemaal niet over het beroerd zijn van tante Mirthe heeft gehoord en dat het jochie pas vijf is, nogal aan de jonge kant om zich zorgen te maken over zoiets, benoemt ze wijselijk maar niet.

‘Kom je nog?’ roept Mirthe vanuit het opengedraaide portier. En naar Roos-Marijn: ‘Leuk hè?’

‘Zeker!’ roept Roos-Marijn terug. ‘Gefeliciteerd, hoor.’

‘Dank je,’ lacht Mirthe stralend.

Voor Joran zich op de bestuurdersstoel laat zakken, steekt hij zijn hand even op naar Roos-Marijn en rijdt dan met piepende banden weg.

Roos-Marijn blijft in de deuropening staan. Ze vergeet gewoon om naar binnen te gaan. Zoals zo vaak constateert ze dat Joran en Mirthe blijkaar zonder schuldgevoel en gêne hun

weg gaan. Omgekeerd zou zijzelf daar toch meer last van hebben, veronderstelt ze. Nou ja, dat zal dan ook wel een van de redenen zijn waarom ze Joran met zijn handen in de blouse van Mirthe aantrof en niet omgekeerd, dat Joran haar in een compromitterende situatie betrapte.

‘Komt je vrijer eraan?’

Verschrikt kijkt Roos-Marijn buurvrouw Co aan. ‘Vrijer?’

De met rimpels omgeven ogen van Co stralen van plezier. ‘Dat kan toch? Je staat zo te staren in de deuropening.’

‘Nee hoor, ik was gewoon even in gedachten,’ zegt Roos-Marijn.

‘Heb je zin in een bakje koffie?’ vraagt Co. Als Roos-Marijn niet meteen antwoord geeft, knipoogt ze en zegt: ‘Ik heb appeltaart...’

‘Had dat eerder gezegd!’ lacht Roos-Marijn weer helemaal bij de tijd. ‘Even sleutels pakken.’

‘Hoe gaat het met de kleinkinderen?’ informeert ze even later terwijl ze de geur opsnuift van het nog warme stuk appeltaart dat op het gebaksschoteltje met fruitmotief ligt, dat waarschijnlijk rechtstreeks uit de jaren zestig of zeventig komt. Dat hoorde natuurlijk bij de uitzet voor het trouwen, denkt ze, leuk en bijzonder dat het al zoveel jaar meegaat. Niet beschadigd, ongebrosen en nooit afgedankt.

Co bevestigt haar vermoeden.

‘Ja, van dat spul had ik een compleet servies bijeengespaard. Ik werkte voor mijn trouwen in een galanteriezaak, weet je. Een hele tijd vulde ik het steeds aan als er iets brak, zodoende heb ik nu nog meer dan genoeg voor mijzelf, maar als de kinderen komen eten, lukt het niet meer. Jammer.’ Met een zacht gebaar glijdt de vinger van Co langs de rand van het schoteltje en raakt het oortje van het koffiekopje aan.

‘Is het niet tweedehands te krijgen?’ vraagt Roos-Marijn.

‘Geen idee.’

Even genieten beide vrouwen zwijgend van de verrukkelijke appeltaart met de smeûige vulling en de knapperige rand.

‘Zou je het willen?’

‘Hoe kom ik daarachter?’

Tegelijk stellen ze hun vraag. De vraag van Co is het antwoord op die van Roos-Marijn.

‘Ik heb weleens op de bazaar van de kerk een paar ontbijtbordjes gekocht. Jaren geleden,’ herinnert Co zich. ‘Ik kan eens bij de kringloopwinkel kijken, maar om nu allerlei rommelmarkten en kringloopwinkels in de wijde omgeving af te struinen, nee, dat zie ik niet zitten.’

‘Internet,’ zegt Roos-Marijn.

‘Geen computer,’ zegt Co laconiek.

‘Maar ik wel,’ zegt Roos-Marijn droog.

Ze maakt met haar mobiel een foto van het servies voor ze terugkomt op haar eerste vraag. ‘Hoe gaat het met de kleinkinderen?’

Ze weet dat Co vier kinderen heeft gehad, maar ook dat de oudste en de jongste gelijktijdig verongelukt zijn toen de oudste de jongste op de fiets bij een vriendje ophaalde. Ook in de tijd vóór de mobieltjes letten automobilisten weleens niet zo goed op en misten dan een rood stoplicht...

De middelste zoon en dochter, Jaap en Rian, hebben allebei een gezin met opgroeiende kinderen. De jongste zal een jaar of tien zijn, de oudste een jaar of achttien.

Co begint meteen te vertellen over de examenstress van kleinzoon Reinier, voor wie het eindexamen vwo voor de deur staat.

Als Roos-Marijn haar eigen huis binnenstapt, constateert ze dat het bezoekje aan buurvrouw Co haar goedgedaan heeft. Het babynieuws van Joran en Mirthe is erdoor wat op de achtergrond geraakt en ze begint het al te accepteren als een vaststaand feit. Ze durft zelfs te zeggen: een toch wel leuk feit. Je hoort tegenwoordig zoveel over vechtscheidingen en getouwtrek om kinderen en bezittingen, dat ze haar handjes dicht moet knijpen dat het bij haar allemaal in betrekkelijk goede harmonie verloopt en verlopen is. De wat ongemakkelijke momenten moet ze dan maar zonder zeuren op de koop toe nemen.

Ze trekt een makkelijk huispak aan, draait de thermostaat iets hoger, want de meiavonden zijn nog kil, en gaat in haar knusse computerhoekje zitten. Terwijl de computer opstart, dwalen

haar ogen de kamer rond. Een zithoek met een bank van donkerrood leer op de grijze laminaatvloer, de stevige zwarte salontafel en de tegenwoordig vrijwel onvermijdelijke televisie tegen de muur. Een paar groene planten geven warmte en sfeer. Verder onder het raam een speelhoek voor de kinderen. Zelfs de box staat er nog, want de rustige Jente mag daar nog graag in spelen. En dan de ruime computerhoek met meer dan genoeg werkruimte. Ook hier een paar fleurige planten en – heel slim, vindt ze zelf – een spiegeltje naast het beeldscherm van de computer, zodat ze zonder omkijken het speelgedeelte van de kinderen kan overzien.

Een eettafel ontbreekt in de ruimte, maar de in een grijs verleden uitgebouwde keuken biedt daar genoeg ruimte voor.

‘Wie doet dat nou? Nou ja, je moet het zelf weten,’ had haar moeder gezegd. ‘Maar ik vind dat een huiskamer geen kantoor is.’

‘Ik vind het prettig zo,’ had ze losjes gezegd, en daarmee de kritiek die haar moeder zoals gewoonlijk ten beste gaf terzijde schuivend. Ze bedoelde het tenslotte goed.

O ja, bedenkt Roos-Marijn als ze het gele memoblaadje naast het toetsenbord ziet liggen. Ze mag niet vergeten die sollicitatiebrief voor de functie van receptioniste naar het verpleeghuis aan de andere kant van de stad te versturen, anders kan ze problemen krijgen met haar uitkering omdat ze te weinig solliciteert. Zo langzamerhand heeft ze al heel wat brieven verstuurd. Soms wordt ze op gesprek genodigd, twee keer heeft ze zelfs een tweede gesprek gehad, maar nooit is ze het geworden. Ze vindt het niet eens zo heel erg. Ze moet financieel weliswaar behoorlijk opletten wat ze doet, maar daar staat tegenover dat ze de kinderen niet gehaast naar kinderdagverblijven moet brengen om hen aan het eind van de dag even gehaast weer op te halen. Ze boft dat haar ouders haar af en toe iets toestoppen met de woorden: ‘alleen voor leuke dingen.’ Nou, iets! Een jaar geleden heeft ze van dat ‘iets’ een mooie spiegelreflexcamera kunnen kopen, en via internet heeft ze zich verdiept in de kunst van het fotograferen. Met de kinderen als ideale oefenobjecten maakte ze zich begrippen als sluitertijd, scherptediepte en diafragma

snel eigen. Volgens Irene en Marjon heeft ze gevoel voor compositie, zelf vindt ze het simpelweg erg leuk om te doen. Op de computer heeft ze mappen vol foto's, en voor Jente en Noud heeft ze al prachtige fotoalbums laten afdrukken. Ook aan de muren hangen een paar schitterend gelukte foto's te pronken.

Zo, die sollicitatie is klaar. Een druk op de knop en hij belandt bij het verpleeghuis in de mailbox. Nu is het afwachten.

Ze schenkt zich een glas sap in en gaat aan de slag met de foto van Irene en Tobias. Het duurt lang voor ze tevreden is met het resultaat. Nog een laatste keer kijkt ze of het vlekje echt onzichtbaar weggewerkt is. En dat is het, constateert ze. Met een voldane zucht stuurt Roos-Marijn de foto via de e-mail door naar Henk, zodat hij hem op canvas kan laten afdrukken voor Irene's verjaardag.

Met de wetenschap dat er morgenochtend vroeg geen klein jongetje naast haar bed staat en dat ze dus wat kan uitslapen, besluit ze een poging te wagen het servies van de buurvrouw te traceren. Ze typt 'servies', 'fruit' en 'jaren 70' in. Ze gokt erop dat Co eind jaren zestig, begin jaren zeventig getrouwd is met haar Ab. Na een druk op de enterknop verschijnen er allerlei afbeeldingen op het scherm.

'Dat is boffen,' fluistert ze als ze ziet dat ze meteen beet heeft. Op verschillende plaatjes staat precies hetzelfde servies als Co heeft. Ze ontdekt dat het van een Frans bedrijf genaamd Arcopal afkomstig is en toepasselijk 'Fruits de France' heet. Het servies wordt inmiddels niet meer gemaakt, maar tweedehands is er nog wel aan te komen, zo lijkt het. Dat zal Co vast leuk vinden, denkt ze tevreden. Vaag ervaart ze een gevoel van teleurstelling dat er blijkbaar toch vrij gemakkelijk aan het serviesgoed gekomen kan worden. Blijkbaar heeft ze zich zonder dat ze het beseft op een intensieve speurtocht naar gebaksbordjes en soepkommen verheugd.

*Niet één, niet twee, maar
drie nieuwe vlammen. En dan wil
haar ex haar ook nog terug!*

Roos-Marijn beseft nog niet echt dat ze toe is aan een nieuwe relatie, of de mannen komen al spontaan op haar af. De eigengereide Ewout, die een site runt met als doel om de saamhorigheid in de wijk te vergroten. De gedistingeerde Corentin, die van oorsprong uit Frankrijk komt. De vrolijke en nuchtere Bram, de nieuwe buurman van Roos-Marijns ouders. Terwijl ze nog in de verkennende fase zit met deze ontmoetingen, wil ineens haar ex haar ook nog terug. Eh... hoe heeft ze hierin verzeild kunnen raken?

Simone Foekens krijgt steeds meer bekendheid als schrijfster van familie-romans. Dat is ook niet zo gek, want haar boeken lezen heerlijk weg en zitten vol met kleurrijke, boeiende personages. Een genot om te lezen!

Z&K

ISBN 978 94 0191 149 8 NUR 344

9 789401 911498

www.romanserie.nl